LITERÆ APOSTOLICÆ IN FORMA BREVIS

SANCTISSIMI DOMINI NOSTRI

BENEDICTI PAPÆ XIV.

Quibus confirmatur Decretum ab ipsomet Sanctissimo conditum super facultate Sacerdotibus tàm Sæcularibus, quàm Regularibus in Regnis, & Dominiis tum Hispaniarum, tum Portugalliæ, necnon Algarbiorum concessa celebrandi tres Missas in die Commemorationis Omnium Fidelium Defunctorum ad utriusque Regis instantiam.

ACCESSIT

Facultas celebrandi tres Missas prædicto die Commemorationis Omnium Fidelium Defunctorum usque ad duas horas post meridiem,

AB EODEM SANCTISSIMO concessa.

BENEDICTUS PP. XIV.

AD PERPETUAM REI MEMORIAM.

QUOD expensis omnium rationum momentis, & gravissimis suffragiis virorum dignitate, pietate, ac sapientia insignium concurrentibus alias à Nobis decretum est, id, ut sollemnioribus Apostolicæ auctoritatis nostræ documentis confirmatum, quemadmodum est hoc in more positum, laudabilique Prædecessorum nostrorum Romanorum Pontificum instituto commendatum, majori cum observantia debitæ executioni mandetur; novo Apostolicæ confirmationis nostræ patrocinio communire exoptamus. Sanè nuper edidimus Decretum tenoris sequentis: Benedictus PP. XIV. Cum Nobis Charissimus in Christo Filius noster Ferdinandus VI. Hispaniarum Rex Catholicus enixam, piamque petitionem exhiberi fecisset, ut quæ disciplina viget in suo Aragoniæ Regno; (cujus appellatione tum ipsa Aragonia, tum etiam Valentiæ, Cataloniæ & Majoricæ Ditiones comprehenduntur) ut scilicet in die Commemorationis omnium Fidelium Defunctorum quilibet Sacerdos Sæcularis duas, Regularis autem tres Missas celebrare posit; eadem ad cætera quoque Regna & Dominia eidem Ferdinando Regi subjecta auctoritate nostra extenderetur; cùmque eodem ferè tempore Charissimus quoquè in Christo Filius noster Joannes V. Portugalliæ & Algarbiorum Rex Illustris similem instantiam apud Nos promoveri fecisset, ut nempè in omnibus Regnis atque Dominiis sibi subjectis cuilibet Sacerdoti tam Sæculari, quam Regulari facultas per Nos fieret, tres Missas præfato die celebrandi; Nos quidem hujusmodi petitionum gravitatem pen-

pensantes, ac memores similium postulationum, quæ aliis Romanis Pontificibus Prædecessoribus nostris parùm fælici exitu exhibitæ fuerunt; necessarium omnino putavimus totam rei summam maturo examini subjicere, quamvis minimè hospites in ea Nos reputare possemus; siquidem olim ipsius momenta pro Officio, quod tunc gerebamus, Secretarii Congregationis S. R. E. Cardinalium Concilii Tridentini executioni, & interpretationi præpositæ, diligenter Nobis expendenda fuerunt; cùmque etiam hac de re plura scripserimus in nostro Opere *de Festis Domini* part. 1. pag. 247., item in Tractatu *de Sacrificio Missæ* Sect. 2. pag. *169.* juxta Editionem Patavinam, & in una ex *Institutionibus Pastoralibus* pro nostro Bononiensi Clero Populoque editis, quæ est XXXVI. in Latina versione Romæ impressa *pag.* 185. & 86., ac demùm in nostris literis ad Episcopum *Oscensem* datis die XVI. Martii anni MDCCXLVI. quæ jam seorsim typis vulgatæ, in *Bullarii nostri* Tom. II. propediem edendo locum habebunt. Sanè, quum Nos in minoribus constituti præfatæ Congregationi Concilii, ut suprà diximus, à Secretis essemus, oblatusque fuisset supplex Libellus, in quo ex parte cl: mem: Philippi V. Hispaniarum Regis idipsum studiosissimè petebatur; quod nunc à Ferdinando Rege ipsius filio iterum petitur, Officii nostri esse putavimus instantiam hujusmodi majori cum apparatu, quemadmodum Catholici Regis dignitas postulabat, Congregationi repræsentare. Idcircò peculiaris Dissertatio à Nobis elucubrata fuit, quæ inserta est in consueto folio Relationis Causarum, quòd à Secretario confici, & singulis Cardinalibus tradi consuevit. In qua primum Dissertatione rem ipsam accuratissimè pro viribus exposuimus, neque omisimus originem investigare illius disciplinæ, quam diximus in Aragoniæ Regno vigere, deinde nonnullas in contrarium indicavimus resolutiones, quæ aliàs ad hujusmodi postulata prodierant; tum aliam memoravimus petitionem, quæ olim pro Portugalliæ Regnis facta fuerat Prædecessori nostro Clementi PP. IX., ut trinas liceret Missas in die Commemorationis omnium Fidelium Defunctorum ce-

le-

lebrare, de qua tamen ob immaturam Pontificis mortem nihil decretum fuit: quibus omnibus addidimus, quòd quum hoc idem ab Hispaniarum quondam Rege Philippo IV. pro omnibus tam Sæcularibus, quàm Regularibus Regnorum suorum Sacerdotibus postulatum fuerit, vel saltem postulandum fuisse, non ignoraretur; ideoque plura rationum, factorumvè monumenta pro hujusmodi concessione impetranda collecta tunc fuisse, constaret; Nobis datum non fuerat hujusmodi Collectiones ad causam maximè opportunas reperire, ut videre est in folio pro Congregatione diei II. Maji anni MDCCXXII. à Nobis conscripto, quòd nunc in Thesauro Resolutionum præfatæ Congregationis Concilii *Tom. II. pag. 169. & seq.* impressum reperitur. Quum autem bon. mem. Ludovicus Cardinalis Belluga Congregationi prædicta die habitæ interfuisset, meminimus, ipsum de nostra Dissertatione favorabilitèr loquutum, in nostram quoque sententiam devenisse, ut necessarium putaret, allegationes illas tempore Philippi IV. adornatas inspicere, ipsumque in se recepisse, ut ipsas diligentissimè conquiri curaret. Quapropter Rescriptum prodiit: *Non proposita*; eoque Rescripto factum est, ut Instantia tunc quidem pro rerum circumstantiis minimè admissa censeretur, non tamen omninò, & perpetuò rejecta; quin potiùs relictus fuerit locus ulteriori rationum atque factorum examini, si quæ aliquando ad ipsam petitionem magis juvandam deducerentur. Quum itaque nunc ad Nos ipsos in Apostolica Sede inscrutabili Dei judicio collocatos præfatæ petitiones jamdudum desertæ, instantibus præfatis Charissimis in Christo filiis nostris, delatæ fuerint, omnia, quæ ad plenam rei cognitionem quomodocumque pertinerent, colligi mandavimus, quæque olim desiderata sunt, in lucem proferri. Ut autem nihil sine aliorum prudenti consilio statueremus, peculiarem delectorum Virorum Congregationem ad negotii hujus examen deputavimus; in qua adscriptos voluimus Venerabilem Fratrem nostrum *Antonium Xaverium* Episcopum Prænestinum S. R. E. Cardinalem *Gentili* nuncupa-

tum

tum prædictæ Congregationis Concilii Præfectum; Dilectosque Filios nostros ejusdem S. R. E. Cardinales Presbyteros *Sylvium Valenti* Congregationis de Propaganda Fide Præfectum, Carolum *Albertum Calvachini* Præfectum item Congregationis super negotiis, & consultationibus Episcoporum, & Regularium, *Fortunatum Tamburini* Præfectum Congregationis Sacrorum Rituum, & *Joachimum Besozzi* Majorem Pœnitentiarium; ac præterea Venerabilem Fratrem *Sylvestrum Meram* Episcopum Porphyriensem Apostolici Sacrarii Præfectum, quem peculiaris hujusce Congregationis Secretarium declaravimus, ac Dilectos Filios Magistrum *Ludovicum Valenti* in utraque Signatura nostra Referendarium, Protonotarium, Apostolicum & Fidei Promotorem, Fratrem *Michaelem à Sancto Joseph* Priorem Generalem Ordinis Discalceatorum Sanctissimæ Trinitatis Redemptionis Captivorum, *Cælestinum Orlandi* Procuratorem Generalem Congregationis Monachorum Cælestinorum, *Joannem Andream Onofri* Ordinis Eremitani S. Augustini Procuratorem Generalem, *Thomam Sergium* Presbyterum Congregationis Piorum Operariorum, Sanctæ Inquisitionis Consultorem; & Præfectum studiorum in Collegio Urbano de Propaganda Fide, Fratrem *Joachimum Pucci* Ordinis Prædicatorum Magistrum, Episcoporum & Cleri Romani Examinatorem, *Dominicum Turanum* Societatis Jesu Presbyterum, Apostolicæ Pœnitentiariæ Consultorem Theologum, & *Ægidium Giulj* ejusdem Societatis Presbyterum, alterum Examinatorem Episcoporum & Sacrorum Canonum Professorem in Collegio Germanico-Hungarico ad Sanctum Apollinarem. His omnibus, & singulis exhiberi mandavimus quæcumque ad causam pertinebant, eaque potissimùm, quæ nuper reperta sunt, sed in præcedentibus propositionibus exhibita non fuerant; quæ omnia justo volumine comprehensa typis edita sunt Romæ hoc anno MDCCXLVIII., datoque aliquot Mensium spatio, quo res accuratè perpenderetur, jussimus, ut singuli sententiam suam scripto traditam, ac sigillo obsignatam ad Nos transmitterent; quæ omnia diligentissimè sunt peracta.

De

Denique Nos ipsi aliorum laboribus laborem nostrum privataque studia nostra eorum studiis adjunximus, & inspectis librisque tum novis documentis, tum ipsorum Consultorum suffragiis (ex quibus, quum quatuordecim numero fuerint, duo dumtaxat petitionem rejiciendam esse, reliqui verò duodecim Indultum concedi posse censuerunt) omnibus ritè ac maturè pensatis, invocato etiam Divini Luminis adjutorio, piis ac religiosis precibus dictorum Charissimorum in Christo Filiorum nostrorum Ferdinandi VI. Hispaniarum Catholici, & Joannis V. Portugalliæ, & Algarbiorum Regum Illustrium libenter annuentes, omnibus, & singulis in eorum Regnis atque Dominiis actu commorantibus tam Sæcularibus, quam Regularibus Sacerdotibus nunc existentibus ac pro tempore futuris, quamdiù in prædictis Regnis atque Dominiis moram traxerint, & non aliàs, facultatem perpetuo futuris temporibus duraturam concedimus, & impertimur, ut singulis anni die secunda Novembris, seu die sequenti juxta Rubricas Missalis Romani, qua nempè Commemoratio Omnium Fidelium Defunctorum ab Ecclesia Universali recolitur; tres Missas singuli celebrare possint, & valeant; contrariis quibuscumque Constitutionibus, literis, regulis, ritibus, & consuetudinibus minimè obstantibus. Novimus sanè inter Scriptores rerum moralium non satis convenire, an Sacerdotibus celebrantibus Missam pro Defunctis juxta prædictas Rubricas in die Commemorationis Omnium Fidelium Defunctorum liceat hujusmodi Missæ fructum medium, quem vocant, alicui peculiari Defuncto applicare, an verò pro omnibus omnino defunctis Fidelibus illum applicare teneantur: utcumque autem se res habeat de hac controversia, Nos eos quidem, quibus in Aragoniæ Regno licitum erat ante hoc nostrum Indultum duas vel tres respectivè Missas prædicta die celebrare, hortamur in Domino, ut earum fructum medium omnibus in Christo quiescentibus applicent; His verò, qui imposterum hujus Indulti vi, aut tertiam in eodem Regno

Missam, aut secundam, & tertiam in aliis Regionibus, ad quas hoc idem Indultum extenditur, celebraturi sunt, districtè jubemus atque præcipimus, ut earum fructum medium non quidem alicui peculiari Defuncto, sed in suffragium Omnium Fidelium Defunctorum omnino applicent; expresse declarantes hanc esse nostram mentem, & voluntatem, neque Nos aliàs absque hujusmodi legè, & conditione hoc ipsum Indultum unquam concessuros fuisse. Scimus etiam antiquis justisque titulis innixum esse usum, quo solent Presbyteri Eleemosynam accipere pro celebrandis sivè pro applicandis Missis juxta offerentium mentem; qua de re late disseruimus in nostra *Institutione Ecclesiastica LVI.* fusius autem in opere nuperrime vulgato *de Synodo Diœcesana* lib. V. cap. 8. & 9. An verò quum retroactis temporibus in Regno Aragoniæ duæ Missæ à Sacerdotibus Sæcularibus, tres autem à Regularibus in die Commemorationis Omnium Fidelium Defunctorum celebrarentur, duplex quoque ab illis seù respectivè triplex Eleemosyna acciperetur, id ignoramus; sed facile credimus id usitatum fuisse; quum ubique fere receptum sit, ut in Solemnitate Nativitatis Domini pro tribus Missis tria recipiantur charitativa stipendia. Ideòque de illis, qui ante hoc tempus in Aragoniæ Regno duas vel tres respectivè Missas prædicta die celebrantes, duas vel tres eleemosynas accipiebant, nihil innovandum censemus. Iis verò, qui imposterum in eodem Regno tertiam Missam vigore præsentis Indulti celebrabunt, justis de causis ac sub pœnis inferius dicendis districtè prohibemus, nè pro ipsa Missa ullam eleemosynam accipere præsumant, sicut etiam iis, qui in aliis locis hoc eodem Indulto comprehensis secundam tertiamque Missam celebrabunt, simili ratione ac sub iisdem pœnis præcipimus atque jubemus, ut nonnisi unam accipiant eleemosynam, videlicet pro prima Missa dumtaxat, & in ea tantum quantitate, quæ à Synodalibus Constitutionibus, seù à loci consuetudine regularitèr præfinita fuerit. Decernentes nullam omnino causam,

nullumque prætextum, aut obtentum ad declinandam hujus præcepti nostri observantiam suffragari posse: nè voluntariam quidem Fidelium oblationem; nàm nec à sponte dantibus, quidquam recipi posse, statuimus: nec alium quemcumque colorem, quòd nempè eleemosyna detur pro celebratione, non autem pro applicatione Missæ, aut quòd applicatio facienda sit pro omnibus Fidelibus Defunctis, sivè quòd offerentes cupiant ipso dumtaxat oblationis merito Defunctos juvare; hi enim poterunt per alia pia opera, sivè per alias eleemosynas in alios quoscumque, quàm in Sacerdotem, eique conjunctos erogandas, Defunctorum animabus suffragari. Non item gravem indigentiam, aut paupertatem Sacerdotis celebrantis, aut Ecclesiæ, aut Cœnobii; quibus nimirùm aliis quibuscumque rationibus subveniendum erit, nec magnam copiam eleemosynarum, quæ congestæ fuerint pro Missis celebrandis ipsa die Commemorationis Omnium Fidelium Defunctorum, quibusque aliter satisfieri non possit; quum minimè liceat eleemosynas accipere pro Missis, quæ celebrari nequeunt intra tempus ab offerentibus, aut à legibus præfinitum; nequè porrò Missarum onera non adimpleta, pro quibus eleemosynæ jam receptæ, aut attributi reditus jam percepti fuerint: Nos enim nolumus hujusmodi onera impleri per celebrationem Missarum, quæ Indulto nostro permittuntur, nequè demùm legem fundationis jam factæ, aut imposterùm faciendæ cum augmento eleemosynæ pro secunda, & tertia Missa; quum Nos hujusmodi fundationes sivè factas sivè faciendas, etiam ex nunc prout ex tunc, & è contra, hac in parte nullas, & irritas esse, & fore, decernamus. In summa volumus, & statuimus, hujusmodi Missas de novo concessas omnibus in communi Fidelium Defunctorum Animabus, absque ulla prorsùs eleemosynæ perceptione applicari; contrafacientes autem pœnam suspensionis à Divinis ipso facto incurrere, decernimus, ejusque relaxandæ facultatem Nobis, & Successoribus nostris Romanis Pontificibus expressè reservamus. Hanc verò facultatem communicamus Venerabilibus

Fratribus Archiepiſcopis, & Epiſcopis, ſivè aliis Locorum Ordinariis, ut auctoritate noſtra Apoſtolica, & tamquam Apoſtolicæ Sedis Delegati, ubi ſic expedire prudentèr in Domino judicaverint, eadem canonicè utantur erga quoſcumque præcepti hujus noſtri violatores, qui ad ipſos humilitèr recurſum habuerint, ſivè Sæculares ſint, ſivè Regulares, ſivè alio quocumque modo ab eorum juriſdictione exempti, hac tamen appoſita lege, ut incurſam hujuſmodi ſuſpenſionem nunquam relaxare valeant, niſi priùs eleemoſynas à delinquentibus ratione prædictarum Miſſarum perceptas, ab ipſis re ipſa receperint; quas ipſi Ordinarii in alios pios uſus (non tamen in ſubventionem eorumdem Sacerdotum, aut perſonarum ipſis vel ſanguine, vel neceſsitudine conjunctarum, aut in eorumdem Cœnobiorum, Domorum, & Eccleſiarum utilitatem, quantumvis ipſi, aut perſonæ, Cœnobia, Domus, & Eccleſiæ hujuſmodi notoria paupertate laborarent) arbitrio ſuo erogare debebunt. Sciant tamen, quòd facultas hujuſmodi, quàm ad relaxationem ſuſpenſionis eo modo incurſæ iiſdem delegamus, nequaquam extenditur ad diſpenſationem ab irregularitate, in quam inciderent, qui poſt ſuſpenſionem, ut præfertur, incurſam, in Sacro Altari miniſtrare præſumerent; hujus enim diſpenſationis concedendæ facultatem Nobis, & Succeſſoribus noſtris Romanis Pontificibus privativè, & perpetuò reſervamus. Ad hunc igitur ſolum, & unicum finem, ut in die Commemorationis Omnium Fidelium Defunctorum, multiplicatis Eccleſiæ Militantis ſuffragiis, piorum Animæ in Purgatorio detentæ ſubleventur, omnibus tam è Sæculari, quam è Regulari Clero Sacerdotibus in Regnis, atque Dominiis duorum prædictorum Regum Ditioni ſubjectis, nunc, & imposterùm pro tempore exiſtentibus concedimus, & indulgemus, ut prædicta die tres Miſſas ſinguli celebrare poſsint, & valeant. In quo ſicuti prædictorum Conſultorum concordibus ferè ſententiis, conſiliiſque adhæſimus, ita à piæ Matris Eccleſiæ ſpiritu nequaquam diſceſsiſſe, Nos ar-

bitra-

bitramur. Siquidem animadvertimus minimè alienam fuisse Ecclesiam à permittenda Sacerdotibus Missarum iteratione in unico die, ubi de juvandis Defunctorum animabus ageretur; & quidem, etiam postquam desierat vetus illa disciplina, de qua infra sermo erit, qua scilicet Sacerdotibus licebat pluries in die rem Divinam peragere, ac post latam legem de unica tantùm Missa, præter quam in die Natalis Domini, ab unoquoque Sacerdote celebranda. Nova hæc disciplina à Prædecessoribus nostris Innocentio III. & Honorio III. Romanis Pontificibus stabilita fuit, quorum hac de re leges extant in libris Decretalium Tit. *De celebratione Missarum*; Innocentii quidem in Cap. *Consuluisti*: Honorii verò in Cap. *Te referente*: Quum autem Innocentius in citato Capitulo hæc verba posuisset: *Excepto die Nativitatis Dominicæ, nisi causa necessitatis suadeat*: non solum Glossa Canonica eidem Capitulo apposita hujusmodi necessitatis causam tunc fore dicit, quum celebranda sit Missa pro aliquo recens defuncto, ibi: *Sed quàm dicit necessitatem? Respondeo: Si celebravit de die, & posteà etiam moriatur aliquis*: Verùm etiam in Synodo Oxoniensi post ipsius Innocentii obitum sedente jam Honorio III. celebrata, Decretum videmus, ut si Defuncti corpus Ecclesiasticæ Sepulturæ mandandum existat, Sacerdos duas Missas eodem die celebret, unam de Officio diei, aliam pro Defunctis, ut videre est in collectione Conciliorum Angliæ, Londini edita anno MDCCXXXVII. *Tom. I. pag. 586. num. 7.* Idque etiam distinctiùs in aliis Conciliis traditum invenitur, à quibus præscriptum est, ut Sacerdos in prima Missa purificationem non sumat, utque tunc solùm secunda Missa pro Defunctis ab eodem Sacerdote celebretur, quando Cadaveris præsentia occurrat die Dominico, seù alio die festo, nec alius adsit Sacerdos, qui hujusmodi secundam Missam celebrare possit; quemadmodum habetur in Constitutionibus Sodorensibus anno MCCXCI. conditis *Cap. 36.* in eadem Anglicana Collectione *Tom. II. pag. 179.* itidemque in Concilio Rotomagensi habito anno MCCXXXI. *num. 14.*

in

in collectione Harduini *Tom. VII. pag. 186. & seqq.* Qua de re Nos ipsi olim egimus in nostra Institutione Ecclesiastica XXXVI. *pag.* 186. Neque verò hæc in præsenti à Nobis commemorantur, quasi nunc etiam, præsente Cadavere, duæ Missæ ab eodem Sacerdote celebrari possint, quum juxta hodiernam disciplinam liceat Presbytero, relicta Missa de die, Missam pro Defuncto, si præsens sit Corpus, cum cantu celebrare, nisi tanta fuerit diei solemnitas, quæ Missam pro Defunctis omnimodè excludat. Sed ideò hæc dicta sunt, ut appareat, quàm propensa fuerit Ecclesia ad permittendam Missarum iterationem, quantumvis generalitèr interdictam, ubi de procurandis Fidelium Defunctorum suffragiis ageretur. Quo nempè spiritu Nos etiam adducti, Missarum Sacrificia in die Commemorationis Omnium Fidelium Defunctorum à singulis prædictorum Regnorum atque Ditionum Sacerdotibus ter celebrari posse, concessimus. Sed duæ aliæ præterea causæ, eæque satis graves ad id concedendum Nos impulerunt. Prima est, quòd quum antiquissima sit in Regno Aragoniæ consuetudo, ut prædicta die tres Missæ à Sacerdotibus Regularibus, duæque à Sæcularibus celebrentur, eaque non modò numquam reprobata fuerit; sed etiam à Prædecessore nostro Julio III. aut Paulo III. vivæ vocis oraculo confirmata asseratur (ut jam olim adnotavimus in folio pro Congregatione Concilii à Nobis, ut suprà diximus, exarato) utpotè quæ nec Divino, nec naturali juri contraria, sed solùm à jure communi Ecclesiastico vetita dignoscitur; cùmque constet, eamdem consuetudinem non solùm in Regno Aragoniæ propriè dicto, atque in alio Valentiæ, & in Comitatu Cataloniæ, sed etiam in Regno Majoricæ longiùs dissito, tamquam ipsius Aragoniæ Regni appendice viguisse, & vigere; utique nec novam omninò rem, nec in exemplum alibi trahendam Nos fecisse censemus, dum hujusmodi consuetudinem, sivè ritum auctoritate nostra extendimus ad alia Regna, & Dominia eidem Hispaniarum Regi subjecta, atque insuper ad ea, quæ alteri quidem

Prin-

Principi; nimirum Lusitaniæ Regi parent, sed magna ex parte finitima, & proxima sunt prædictis Hispaniæ Regis Ditionibus. Regula quippè canonica est, ut in regionibus conterminis, atque inter se proximis Rituum ac Disciplinæ uniformitas statuatur atque servetur. Unde etiam Prædecessor noster Sanctus Siricius Pontifex Maximus, quum ad Himerium Episcopum Tarraconensem scripsisset de variis Ecclesiasticæ disciplinæ capitibus, de quibus ille Sanctum Damasum ipsius Decessorem consuluerat, eidem mandavit, ut Apostolica Rescripta non solum cum Provincialibus suis communicare, sed ea etiam transmitteret ad *Carthaginienses ac Bæticos, Lusitanos atque Gallæcos.* Alteram verò causam eamque plurimi apud Nos momenti cum magno paterni animi nostri gaudio Nobis suppeditavit enixum studium duorum Charissimorum in Christo Filiorum Nostrorum Hispaniæ, & Lusitaniæ Regum tantis in Ecclesiam promeritis illustrium, qui unico, & syncero devotionis instinctu acti, nec retardati ob parum felicem exitum similium petitionum, quas à Prædecessoribus suis propositas fuisse noverant, istorum pietatis hæredes erga Fidelium animas purgatorio igne cruciatas sese professi sunt auctoresque se præstiterunt, ut in earum levamen, recurrente quotannis generali Fidelium Defunctorum Commemoratione, in suis respectivè Regnis atque Dominiis suffragia multiplicarentur. Quapropter Magni Prædecessoris Nostri S. Gregorii Papæ verba, quæ is ad Brunichildem Francorum Reginam conscripsit (Epist. 50. lib. VI. ipsius Operum Tom. II. pag. 858.) jure ac meritò ad prædictos Reges transferre Nos posse censemus: *Epistolarum vestrarum series, quæ Religiosum animum, & piæ mentis studium continebat, non solum voluntatis vestræ fecit Nos laudare propositum, sed etiam libenter invitavit postulata concedere:* Tum etiam ea, quæ alter rec: mem: Prædecessor noster Innocentius PP. III. ad Regem Castellæ scripsit (Epist. 154. lib. 14.) *Cum Personam tuam inter Catholicos Reges speciali diligamus in Domino charitate, in*

his,

his; quæ secundum Deum requiris à Nobis favorem Tibi Apostolicum libenti animo impertimur: atque alia, quæ idem (Epist. 24. lib. 15.) scripsit ad Regem Lusitaniæ: *Æquum est autem, ut quos ad Populi regimen, & salutem dispensatio cœlestis eligit, Apostolica Sedes syncero prosequatur affectu, & in justis postulationibus studeat efficaciter exaudire*: Eadem sanè præsentium Hispaniæ ac Portugalliæ Regum pietati ac dignitati mirum in modum congruere videntur. Quorum prætereà consimiles postulationes hac de re Nobis exhibitas, & parem pro Religione zelum eximiumque Christianæ Fidei in remotissimis etiam Regionibus propagandæ studium perspicuis argumentis Nobis assiduè comprobatum, dum læti suspicimus; hæc etiam utrisque simul aptanda censemus, quæ noster quoque Prædecessor Sanctus Leo Magnus ad Theodosium Augustum scribebat Epist. 21. ipsius Operum Tom. 1. pag. 238. *Quantum præsidii Dominus Ecclesiæ suæ in fide vestræ clementiæ præpararit, his etiam literis, quas ad me misistis, ostenditur; ut Vobis non solum Regium, sed etiam Sacerdotalem animum inesse gaudeamus. Siquidem præter Imperiales, & publicas curas, piissimam sollicitudinem Christianæ Religionis habetis.* Quamvis verò antehac in Regno Aragoniæ Sacerdotibus Regularibus prædicta die tres Missas celebrantibus, Sæculares Presbyteri duas tantum celebrarent; Nos tamen æquum judicavimus hos illis per omnia exæquare, ut esset inter ipsos ritus uniformitas; quæ res in causa fuit, ut in Ecclesia Catholica aliæ quoque diversitates sublatæ fuerint, quantumvis tollerabiliores videri possent. Ita quum in Gallias, regnante Carolo Magno inductus fuisset una cum Ordine Romano ritus celebrandi tres Missas in die Natali Domini nostri Jesu Christi, quum anteà duæ tantum celebrari solerent, novum hunc ritum soli primum Episcopi adoptarunt, ac sibi suæque Dignitati proprium fecerunt; sed postea ad evitandam difformitatem hujusmodi facultas ad omnes inferiores quoque ordinis Sacerdotes extensa fuit, quemadmodum à Nobis demonstratum est in Tractatu *de Festis Domini* part. 1. pag. 248.

Ap-

Applicationem autem Missarum hoc nostro Indulto concessarum, tertiæ nimirùm à Sacerdotibus Sæcularibus in Regno Aragoniæ, secundæ verò ac tertiæ ab omnibus existentibus in aliis Regionibus hoc Decreto comprehensis jussimus fieri, non quidem pro aliquo peculiari Defuncto, sed pro omnibus Fidelibus Defunctis in genere, tum quia id magis consentaneum visum est piæ ac religiosæ menti duorum Regum hujusmodi Indultum expetentium; tum quia Ecclesiæ spiritus id maximè postulabat; siquidem constat generalem Commemorationem omnium Fidelium Defunctorum secundæ diei mensis Novembris affixam jam usque à Sæculo nono ab Amalario Fortunato propositam, vertente autem Sæculo undecimo à Beato Odilone Abbate pro omnibus Monasteriis sibi subjectis receptam, atque ab his demùm, Predecessoris nostri Joannis PP. XIX. auctoritate ad universam Ecclesiam propagatam fuisse, ea potissimùm de causa, ut post celebratam præcedenti die Festivitatem in honorem Sanctorum omnium cum Christo regnantium, omnium quoque Justorum animæ in Purgatorio detentæ, ac cælestis gloriæ consortium expectantes, generalibus Ecclesiæ suffragiis adjuventur. De hac re latiùs disseruimus in Opere, quod scripsimus in acta nonnullorum Sanctorum, quorum Officia celebrantur in nostra Bononiensi Civitate ac Diœcesi in *Editione Patavina* Cap. 22. unde satis patet, quàm justâ de causa prædictas Missas non aliquibus peculiaribus Defunctis, sed omnibus in communi Fidelibus in Christo dormientibus applicandas esse voluerimus. Quàm verò Nobis semper cordi fuerit, ut juxta Sacrorum Canonum præscriptum à celebratione Sacrosancti Missæ Sacrificii omnem avaritiæ speciem, omnemque sordidi captandi lucri prætextum longissimè arceremus; satis compertum esse putamus ex his, quæ tum in Archiepiscopatus Bononiensis, tum in Supremi Pontificatus administratione in hunc finem præstitimus. Etenim inter pastorales Institutiones nostras, præter *quinquagesimam sextam*, in qua plures hac de re Ecclesiasticæ Disciplinæ regulas demonstravimus, &

omnii

omninò observari præcepimus, adest etiam *nonagesima secunda*, in qua Sanctissimis Apostolicæ hujus Sedis Decretis inhærentes, pravam quandam damnavimus consuetudinem, qua contendebant nonnulli, licitum esse Missas ita celebrare, ut earum fructum medium in antecessum applicarent pro iis, qui postea eleemosynam offerendo illius applicationem expeterent. Inter nostras verò Apostolicas Constitutiones in *Bullarii nostri* Tomo I. impressas extant *vigesima secunda*, *&* *vigesima tertia*, quibus severissimè vetitum per Nos est, nè eleemosynæ pro Missarum celebratione colligantur in iis locis, in quibus major est earum Taxa Synodalis, ut deinde Missæ alibi celebrandæ committantur, ubi hujusmodi Taxa in minori quantitate statuta est. In novissimo autem Tractatu nostro *de Synodo Diœcesana* lib. 5. cap. 8. num. 9. & 10. alia complura ad hanc rem pertinentia studiosè collegimus. Ab hoc itaque tramite neutiquam recedendum Nobis esse judicantes, decrevimus suprà, atque statuimus, ut pro celebratione, aut applicatione Missarum hoc nostro Indulto concessarum, nullum prorsùs stipendium quocumque prætextu, aut colore accipi valeat, quòd ut à Nobis in præsenti casu decerneretur, specialis quædam, & urgens ratio Nos impulit præter generales hasce, quas paulò antè indicavimus. Perspectum est enim omnibus in Ecclesiastica Historia paulum modo versatis plures olim fuisse dies polyliturgicos, quibus nimirùm singuli Sacerdotes plusquàm semel Missarum sacrificia peragebant; ut erat, præter Natalem Domini, prima dies mensis Januarii, Feria V. in Cœna Domini, Vigilia Ascensionis, tres dies Jejunii infra Octavam Pentecostes, aliique dies festi nonnullorum Sanctorum memoriæ dicati, ut Nativitas S. Joannis Baptistæ, & Natalitium SS. Apostolorum Petri, & Pauli, de quibus Nos ipsi monumenta protulimus in Opere *de Festis Domini Nostri Jesu Christi* part. 1. pag. 247. Ut autem hujusmodi consuetudo generalitèr tolleretur, & facultas celebrandi plures Missas unò die, ad solum diem Natalis Domini coarctaretur, non alia de causa factum est, quàm ut avaritiæ, & sordi-

dis

dis quæstibus adimeretur occasio, vel saltem obloquutionibus silentium imponeretur; quæ scilicet ex Eleemosynis pro Missarum numero multiplicatis aut ortum habuerant, aut oriri posse videbantur. Hunc esse proprium sensum Canonis *Sufficit de Consecrat. dist.* 1. jam demonstratum per Nos est in literis ad Venerabilem Fratrem Episcopum Oscensem datis §. *Excepta & sequentibus*. Ideò autem scripta nostra in hoc Decreto frequenter in medium protulimus, nè quæ jam alibi à nobis dicta sunt, hic denuò explicare, & quæ alibi demonstravimus, iterum rationibus comprobare cogeremur. Id verò, quòd suprà posuimus, à duobus prætereà Scriptoribus in Ecclesiasticis rebus apprimè versatis asseritur. Eorum alter est Thomassinus in Opere *de veteri & nova Ecclesiæ Disciplina* part. 3. lib. 1. cap. 74. num. 6. ubi post allatam Constitutionem Odonis Episcopi Parisiensis, videlicet: *Nullus bis in die Missam audeat celebrare, aut cum duplici Introitu, nisi in magna necessitate*: hæc subdit: *Cum pecunia tunc ut plurimum ad Missam offerretur, hinc avaritiæ species, vel suspicio quædam iterationi Missarum affricabatur*: Alter est Vicecomes in Tractatu *de antiquis Missæ Ritibus* lib. 3. cap. 28. circa fin. ubi postquam antiquam exposuit disciplinam, qua permittebatur Sacerdoti plures Missas in die celebrare, de ipsius disciplinæ mutatione sic ait: *Abrogationis autem causam, quantum equidem divinare possum, dedere Nundinatores quidam, qui majoris pietatis materiam ad turpe lucrum detorquere non sunt veriti, & fecerunt, ut libertas prisca saltem hisce regionibus erepta sit, ac desierit*. Si igitur multiplicitas Missarum, quæ Sacerdotibus olim pluribus per annum diebus permittebatur, ideò sublata fuit, ut avaritiæ quæstibus, aut obloquentium suspicionibus obviam iretur, jure ac merito Nos Indultum hoc nostrum, quo Sacerdotibus in præfatis Regnis atque Dominiis commorantibus tres Missas in die Commemorationis omnium Fidelium Defunctorum celebrare permisimus, hujusmodi expressa legè atque districta Sanctione communire debuimus, ut nè quis eorum pro Missis de novo concessis, ullum stipendii genus, quacumque de causa & quolibet prætextu, aut

colo-

colore, recipere posset. His accedit, quòd cum petitiones inspexerimus ab aliquibus peculiaribus Episcopis Apostolicæ Sedi olim oblatas pro concessione celebrationis duarum, aut trium Missarum in die Commemorationis omnium Fidelium Defunctorum; simulque contraria expenderimus Rescripta tunc respectivè emanata; agnovimus prædictas petitiones huic potissimum rationi innixas fuisse, quòd scilicet tanta esset eleemosynarum copia, quæ ea die pro Missarum celebratione à piis Fidelibus offerebantur, ut aliter illis satisfieri non posse assererent, quam si facultas indulgeretur Sacerdotibus, ut plures Missas ea ipsa die celebrare possent: contra verò in rejiciendis iisdem petitionibus id maximè spectatum fuisse agnovimus, nè per hujusmodi concessiones Ordo Sacerdotalis apud detractores in aviditatis suspicionem, & infamiam adduceretur. Qua etiam de causa Nos hanc concessionem nostram, prædicta lege adjecta, suspicionibus hujusmodi nullum locum præbere posse voluimus. Hæc sunt, quæ concedenda esse judicavimus, quæque de præmissorum consilio, & Apostolica auctoritate nostra concessimus; atque hæc sunt, quæ in hujusmodi Indulti concessione præ oculis habuimus, quæque omnia exponenda duximus præsenti Decreto, quod à Nobis conditum manu nostra suscripsimus hac die XXI. Augusti anni MDCCXLVIII. anniversaria Coronationis nostræ, ineunte Pontificatus nostri anno Nono. *Benedictus PP. XIV.* Porrò præinsertum nostrum Decretum, atque in eo omnia & singula contenta ac præscripta, quo firmiùs subsistant, & serventur exactiùs, atque etiam quatenùs opus sit, auctoritate nostra Apostolica tenore præsentium confirmamus, & approbamus, illique, & omnibus ac singulis contentis, & præscriptis Apostolicæ firmitatis robur adjicimus, atque ita, ut præmittitur, omnino servari mandamus. Decernentes easdem præsentes literas firmas validas & efficaces existere, & fore, suasque plenarios & integros effectus sortiri & obtinere, ac illis, ad quos spectat & spectabit in futurum, plenissimè suffragari, & ab eis respectivè sub irroga-

gatis pœnis, & censuris inviolabilitèr observari: sicque in præmissis per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores judicari, & definiri debere, ac irritum, & inanè, si secus super his à quoquam quavis auctoritate scienter vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, cæterisque contrariis quibuscumque. Volumus autem, ut præsentium literarum transumptis seù exemplis etiam impressis manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo personæ in Ecclesiastica dignitate constitutæ munitis eadem prorsus fides in judicio, & extra adhibeatur, quæ adhiberetur iisdem præsentibus, si forent exhibitæ vel ostensæ. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub annulo Piscatoris die XXVI. Augusti MDCCXLVIII. Pontificatus Nostri Anno Nono.

Cajetanus Amatus.

A Nro. mui Sto. Padre
Benedicto PP. XIV.
Monsr Clemente.

B.mo Padre

AL tiempo de presentarse à los Pies de V. Santidad Mons.r Clemente dandole las mas humildes, y rendidas gracias por su Decreto de 21. del passado, en que sobre los mas solidos principios de prudencia, y equidad se hà servido, con el lleno de la mayor erudicion, extender la concession, para que todos los Sacerdotes, assi Seculares, como Regulares de los Dominios de España, puedan celebrar tres Missas el dia de la general Commemoracion de todos los Fieles Difuntos, se atreve à representar nuevamente à V. Santidad, que siendo el expressado dia uno de los cortos del año, y en que necessariamente deben dilatarse los Oficios

cios Eclesiasticos, de lo que puede originarse, ò que los Sacerdotes se apresuren en la celebracion de las Missas, ò que anticipen el tiempo debido, fundados en algunas laxas opiniones. Por tanto suplica à V. Santidad se digne conceder, que todos los Sacerdotes, assi Seculares, como Regulares, à quienes alcanza la gracia, è Indulto de V. Santidad, puedan licita, y validamente celebrar las expressadas tres Missas dos horas despues del medio dia. Que de la gracia, &c.

In ipsa Libelli supplicis fronte rescriptum.

Ex Audientia Sanctissimi die 3. Septembris 1748.

Sanctissimus benignè annuit pro Gratia facultatis celebrandi tres Missas die Commemorationis Omnium Fidelium Defunctorum usque ad duas horas post Meridiem, cum Derogationibus necessariis, & opportunis -- Joseph Liuizzani, Secretarius -- In Registro ....

Concuerda con el Traslado de la Bula, que de orden del Serenissimo Señor Infante Cardenal Arzobispo, mi Señor, se remitiò para publicarla en este su Arzobispado al Ilustrissimo Señor Co-Administrador, de que doi fee.

Doct. Miguèl Joseph de Cossio.